ततः शनैः सुन्दरकः स निशानिलजीवितः
तथा 'अभिभूतम् आत्मानं पश्यन् एवं व्यचिन्तयत् । 127
अहो स्त्रीप्रेरणा नाम रजसा 'अलङ्घितात्मनां
पुंसां वात्या 'इव सरसाम् आशयक्षोभकारिणी । 128
येन 'अविचार्य वृद्धो ऽपि विद्वान् अपि च तत् तथा
अतिक्रोधाद् उपाध्यायो विरुद्धम् अकरोन् मयि । 129
अथ वा दैवसंसिद्धाव् आसृष्टेर् विदुषाम् अपि
कामक्रोधौ हि विप्राणां मोक्षद्वारार्गलाव् उभौ । 130
तथा हि किं न मुनयः स्वदारभ्रंशशङ्किनः
देवदारुवने पूर्वम् अपि शर्वाय चुक्रुधुः । 131
न च 'एनं विविदुर् देवं कृतक्षपणकाकृतिं
उमाया दर्शयिष्यन्तम् ऋषीणाम् अप्य् अशान्ततां । 132
दत्तशापाश् च ते सद्यस् त्रिजगत्क्षोभकारणं
बुद्ध्वा तं देवम् ईशानं तम् एव शरणं ययुः । 133
तद् एवं कामकोपादिरिपुषड्वर्गवञ्चिताः
मुनयो ऽपि विमुह्यन्ति, श्रोत्रियेषु कथा 'एव का । 134
इति सुन्दरकस् तत्र ध्यायन् दस्युभयान् निशि
आरुह्य शून्यगोवाटहर्म्ये तस्थौ समीपगे । 135
तत्र 'एकदेशे यावच् च क्षणं तिष्ठत्य् अलक्षितः,
तावत् तत्र 'एव हर्म्ये सा कालरात्रिर् उपाययौ । 136

Digitized by Google